

A többiek szétszéledve, más-más szobákban nyújtóznak el, túl a falakon és a település határain.

Holtág

Az utcában nem kerül elő a régi ház. A temetőben idegenek kérdezősködnek. A sírkő gyenge érintésre meginog. A töltésen át is út vezet, de vajon hova. Az ártérben gombát gyűjtenek. Konyha és ebédidő nélkül is érezni az étel illatát. Selymes lombú, szürke fák borulnak az útra. Nevüket nem ismeri senki, búcsúzóban mégis mindenki megáll, és megsimogatja leveleiket.

Székely Szabolcs

A visszaszokásról

Hölgyeim és uraim,
szeretve tisztelt publikum!
Perceken belül színpadra szólítok
egy negyvenéves családapát,
aki ma este, kizárólag az önök szórakoztatására
hajmeresztő produkcióra készül –
elégikus hangú költeményben tesz vallomást arról,
hogymilyen volt a dohányzásra visszaszoknia.

Kedves közönségünk,
ha most az jár a fejükben,
hogymilyen káros szenvedélyre visszaszokni negyvenévesen,
ez első hallásra nem több, mint rosszabb pillanataikban
a saját unalmasságuktól megrettenő
kispolgárok nagy kalandja,
megbocsátható játék a bűnnel,

egy hétköznapi díszletek közt játszódó szorgalmas élet
szépen elmesélhető, de nem különösebben
érdekfeszítő bukástörténete –
nos, ezt következő fellépőnk sem gondolta másképp húszévesen,
és nem kockáztatok sokat, ha azt állítom,
hogy miközben a függöny mögött várakozik,
most épp ezért lámpalázás.

Hölgyeim és uraim,
adja magát a következtetés,
hogy negyvenéves családapánk
húsz évvel ezelőtt talán éppen attól félt,
hogy negyvenévesen olyan nevetséges témájú
elégikus hangú költeményt fog előadni a színpadon,
mint egy káros szenvedélyre való visszaszokás,
és hogy éppen erről kíván szólni percekben belül.

De, kedves közönségünk,
önök nem azért váltottak jegyet ma este,
hogy meghallgassanak egy negyvenéves családapát,
amint arról beszél, hogy mitől félt húszévesen.

Önök azért vannak itt,
hogy egy őszinte vallomást hallgassanak meg arról,
milyen volt a dohányzásra visszaszoknia.

A kísérlet nyugodtan nevezhető vakmerőnek,
hiszen nem kevesebbre vállalkozik,
mint hogy az este végén önök ne sajnálják
a belépőjegy árát,
vagyis meggyőződjenek róla,
hogy egy káros szenvedélyre visszaszokni negyvenévesen,
az több, mint egy hétköznapi díszletek közt játszódó
szorgalmas élet szépen elmesélhető,
de nem különösebben érdekfeszítő bukástörténete.

Hölgyeim és uraim,
a dohányzásra rászokni húszévesen
a sötétség és a remény szeánsza,
nagyszabású, parázsló játék
bűnnel és magánnyal,
a mindent ígérő élet sürgetése.
Kétségbeesetten dohányozni húszévesen
egy versbe zárva,
az önmagában is szinte hősköltemény.

Nézzék csak!
Engedelmeükkel, most rá is gyűjtanék,
hogy saját szemükkel lássák,
milyen a szavak cirkuszának hangos és hatásvadász,
húszéves konferansziéja.

Ezt a doboz cigarettát idén a születésnapomra kaptam,
a barátaim leptek meg velem,
minden egyes szádra fel van írva,
hogy életem során
milyen alkalomból kell majd elszívnom őket.

„Életed szerelme”, „Oscar-díjas forgatókönyv”,
„Felolvasás egy teltházás stadionban”, „Irodalmi Nobel”,
„Elválsz”, „Találkozol Istennel”, „Első jó vers”,
„Utolsó cigi a leszokás előtt” és így tovább, de most jól figyeljenek –
„Elégikus költemény a visszaszokásról negyvenévesen”.

Megértem a derűtséget, hölgyeim és uraim,
egyúttal jelezném, hogy most épp a „Mindegy” feliratú
cigarettát szívom, abból az alkalomból,
hogy húszéves vagyok, hangos és hatásvadász,
és önöknek konferálhatok.

Köszönöm, kedves közönség,
ez egészen megható,
hadd köszönjem meg ezt a tapsot
a várva várt műsorszám nevében –
én el is némulok már, ígérem,
de a tapsot ne hagyják abba,
fogadják szeretettel magát a költőt,
ne hagyják abba, kérem!